

die zijn hulp nodig heeft. De goede arts pare aan een gedegen kennis van de geneeskunde een goed begrip voor het ver-
langen van de patiënt naar dat andere, dat ik hier aldoor
als magisch heb aangeduid.

Door dit evenwicht te vinden kan hij bereiken dat de
oeroude strijd tussen geneeskunde en magie ten gunste van
de geneeskunst en dus van de mensheid wordt beslist, ook al
zullen er wel steeds mensen naar de kwakzalver blijven trek-
ken omdat deze meer belooft dan een verantwoordelijk arts
ooit mag beloven. Maar door de magie op de geschetste
wijze tot een dienares van de geneeskunde te maken zal de
arts *geneeskunst* beoefenen.

Amsterdam, november 1959

L. B. W. JONGKEES

MEDEDELINGEN EN BEKENDMAKINGEN

OPROEP VAN GEGADIGDEN VOOR FELLOWSHIPS, INGESTELD DOOR HET KONINGIN WILHELMINA FONDS

Door het „Koningin Wilhelmina Fonds” zijn „Fellowships”
ingesteld, welke door de Wetenschappelijke Raad voor de
Kankerbestrijding worden toegekend.

Deze fellowships zijn in principe bestemd voor afgestudeerde artsen, biologen, chemici, fysici, farmaceuten, veteri-
nair en tandartsen, bij wie het voornemen bestaat om in
de toekomst hun werkkraft in dienst te stellen van het
kankeronderzoek.

Doctorandi in de geneeskunde, veeartsenijkunde of tand-
heelkunde kunnen eventueel ook in aanmerking komen. Zij,
die met goed gevolg het examen arts, dierenarts of tandarts
hebben afgelegd, genieten de voorkeur.

Voor de gekozen „fellow” wordt een bij zijn (haar) ver-
langen en aanleg passende werkgelegenheid gezocht in één
of achtereenvolgens meer instituten, waar hij (zij) zich in
diverse methodes van wetenschappelijk onderzoek kan be-
kwamen onder supervisie van ervaren onderzoekers. De op-
leiding zal gericht zijn op vorming tot zelfstandig werker op
het gebied van de kanker. Elk „fellowship” wordt telkens
voor een jaar (tot een maximum van drie jaar) toegekend.
Verwacht wordt, dat na deze periode van wetenschappelijke
vorming voor de fellow de mogelijkheid zal zijn ontstaan,
in Nederland een passende positie in het kankeronderzoek
te verwerven bv. aan een instituut voor kankeronderzoek,
een kankercentrum, een universiteitslaboratorium of enig
ander wetenschappelijk instituut, waar onderzoek in verband
met het kankervraagstuk wordt verricht.

Verder worden senior-fellowships ingesteld voor hen, die
met succes de termijn van drie jaar als opleidings-fellow
hebben volbracht, of op andere wijze een geëigende voorop-
leiding hebben doorgemaakt en voor wie niet onmiddellijk
een passende vaste positie aan een der bovengenoemde in-
stituten of laboratoria beschikbaar is, of gecreëerd kan wor-
den. In elk zodanig geval wordt door de Wetenschappelijke
Raad overwogen, of de hoedanigheden van de opgeleide van
dien aard zijn, dat het als een nadeel voor het kankeronder-
zoek in Nederland moet worden beschouwd als hij daarvoor
wegens het ontbreken van een voor hem geschikte plaats
toch nog verloren zou gaan.

Een senior-fellowship wordt toegekend voor een periode
van ten hoogste vijf jaren.

De opleidings-fellow ontvangt een toelage, die gelijk is aan
het salaris van een assistent aan een Rijksuniversiteit. De
senior-fellow ontvangt een toelage die gelijk is aan het salaris
van een wetenschappelijk ambtenaar 1e klas. Deze toelage
zal tenslotte kunnen stijgen tot het salaris van een weten-
schappelijk hoofdamtenaar A.

Men kan zich voor een fellowship te allen tijde schriftelijk
aanmelden bij de secretaris van de Wetenschappelijke Raad
voor de Kankerbestrijding, de Lairessestraat 33, Amster-
dam-Z. Aan deze aanmelding dienen alle van belang zijnde
persoonlijke gegevens te worden toegevoegd, t.w. redenen
der keuze, bijzondere belangstelling enz., evenals mogelijke
referenties.

Indien de Wetenschappelijke Raad zulks wenselijk acht,
ontvangt de sollicitant een oproep voor een persoonlijk on-
derhoud.

Een beslissing kan in het algemeen (vakantie-periodes uit-
gezonderd) na ongeveer twee maanden worden verwacht.

Per jaar kunnen drie opleidings-fellowships worden toe-
gekend. Niet meer dan drie senior-fellows kunnen gelijk-
tijdig in functie zijn.

Amsterdam, 1 maart 1960

L. MEINSMAN,
secretaris van de
Wetenschappelijke Raad

INGEZONDEN

(Buiten verantwoordelijkheid van de Redactie; ter bevordering van
speedige plaatsing van de stukken behoudt de Redactie zich het recht
voor, deze zo nodig te bekorten).

BEHANDELING VAN AFTEN MET HYDROCORTISON-HEMISUCCINAAT

Naar aanleiding van het artikel van Prof. L. H. JANSEN en
J. G. CH. REYERS (1960) zou ik ook van mondheelkundige
zijde de gunstige resultaten van de lokale therapie met hy-
drocortison-hemisuccinaat (dat door de Gemeente-apotheek
te 's-Gravenhage voor mij wordt gemaakt) willen bevestigen.

Het is intussen niet duidelijk, hoe het preparaat precies
werkt, maar evenmin wat men eigenlijk onder aften moet
verstaan.

Een man van 74 jaar, met vaatstoornissen waarvoor hij
bij de cardioloog in behandeling was, kreeg, zonder dat hij
vroeger ooit aan „aften” had geleden, plotseling een soli-
tair, uitgeponst ulcus ter grootte van een gulden in de om-
slagplooi van zijn onderlip. In een geëxideerd gedeelte van
dit hard-gerande, erg verdacht er uitzijnde ulcus was er
niets specifiek te ontdekken. Het toen drie weken bestaande
ulcus was tevergeefs met allerlei middelen bewerkt. Pas toen
er lokaal hydrocortison werd toegepast, verdween het ulcus
en zelfs zeer snel. In de laatste tijd heb ik herhaaldelijk met
duidelijk succes hydrocortison-tabletten gebruikt bij aandoe-
ningen van het mondslijmvlies van onduidelijke etiologie.

Literatuur: JANSEN, L. H. en J. G. CH. REYERS (1960)
Ned. T. Geneesk. 104, 217.

's-Gravenhage, 3 februari 1960

B. A. M. ELIAS

Sinds A. B. LEEMANS in dit *Tijdschrift* (1951) de aandacht
vestigde op de behandeling van mondaften met foliumzuur,
heb ik 68 patiënten 78-maal met dit middel behandeld. Tien
patiënten hadden voor een tweede maal een behandeling
nodig, twee na 1/2 jaar, drie na 1, drie na 2, een na 3 en
een na 4 jaar.

In die negen jaar waren de gevallen aldus over het jaar
verdeeld, van januari tot december: 3-6-7-3-4-12-8-11-7-10-
3-4. Voor 65 patiënten waren 50 mg acidum folicum voor
een kuur voldoende; drie patiënten hadden 100 mg nodig.
Kinderen en volwassenen kregen dezelfde dosering: driemaal
daags 5 mg. Steeds verdwenen de verschijnselen prompt,
zoals ook LEEMANS opmerkte.

Nadat Prof. Dr. L. H. JANSEN en J. G. CH. REYERS (1960)
in dit *Tijdschrift* opnieuw de aandacht vestigden op deze
uiterst pijnlijke en alle andere wijzen van behandeling trot-